

conversatione sua extra Ecclesiam differre haud debere a laicis, in magno versaretur errore. Talis altam suam missionem compararet opificio, in quo nec laboraret ex prædilectione, aut quasi pro se, ast solum qua mercenarius vilis, ut aliquid facere videatur. Non indigemus exhortatione, ut devotiones suo tempore et rite peragantur, — conciones, homiliæ, catechisationes secundum certum a pastore animarum dispositum ordinem conformiter exigentiis parochiæ ex respectu dogmatico aut morali, nonnunquam etiam ecclesiastico — historico vel liturgico habeantur, nam hæc sunt officia publica, quibus neglectis facile a nobis est exigere rationem villicationis commissæ, sed loquimur hic de obligatione in *conscientia sacerdotis docendi verbo et exemplo suo semper et ubique*.

Character sacerdotis indelebilis est, spiritus Christi debet illum penetrare etiam extra ecclesiam; sit domi, aut extra domum; in sua aut aliena parochia et qualicumque societate aut loco nunquam obliviscatur, se esse **sacerdotem**. Paulus Ap. non scribit II Epist. IV. 2 ad Timotheum, ut tantum in ecclesia *tempore designato* doceat, imo hortatur: „Prædica verbum, insta *opportune, importune*, argue, obsecra, increpa in omni patientia et doctrina.“ Non intelliguntur hic solummodo systematicæ conciones aut instructiones, pro quibus locus et tempus in ecclesia, sed etiam extra hunc locum et hocce tempus sub qualibet conversatione oportet, ut sacerdos pietate ædificet, a peccato præservet, in fide confirmet, ad virtutem inclinet — et hoc non in iracundia, sed omni patientia, prudentia, doctrina et dulcedine spirituali. „Audite cœli, quæ loquor, audiat terra verba oris mei. Concreseat ut pluvia doctrina mea, fluat ut ros eloquium meum, quasi imber super herbam et quasi stillæ super gramina.“ — (V. Mos. 32, 1 & 2) i. e. sermo sacerdotalis nonnunquam ad instar roris lenis sit et recreans, nonnunquam concreseat in imbrem largum, in unum locum diu cadentem, omnia humefacientem, nonnunquam quasi pluvia humore fructificio terram madefaciens, imo nonnunquam magnis guttis tempestatis, madefacientibus aridam terræ faciem in arguendis obstinacibus. Magistri Spirituales sunt nubes, verbo Dei fœtæ; mina Domini; apud Isai (V, 6) est: „Nubibus mandabo, ne pluant imbrem.“

Tristius est pro tali communitate christiana, ubi præco verbi Dei tunc mutus est, quando loqui eum oportet et licet in ecclesia verbo ædificat, extra eam proprio exemplo scandalizat. „Si dicente Me ad impium: „morte morieris“ non annuntiaveris ei... ipse impius in iniquitate sua morietur, sanguinem tamen ejus de manu tua requiram.“ (Ezech. III 18).

Discipulus studens satisfacit obligationi suæ, si ipse capit et bene hæc profert, quæ didicerat, verum sacerdos obligationi suæ minime satisfacit, si concionem ipse intelligit et bene declamat aut conversatione privata ostendit, quod scit, nam non se quærat, sed Christum, quod tum demum fiet, si illum omnes intelligunt et secundum ejus doctrinam vivunt. S. Aug. de doctr. christ. cap. 9 ait. „Quid prodest facundia, si audiens non intelligit? concionari ita oportet, ut nos intelligant et magis adhuc, ut nostris consiliis obtemperetur.“ Synodus Tridentina sess. XXIV. cap. 7 de ref. præscribit sequentia: „Parochi inter missarum solemnias aut divinarum celebrationem sacra eloquia et salutis monita singulis diebus festis vel solemnibus explanent ea-